Стояв високий Дуб серед долини
І гордовито всюди поглядав.
Сміявся він з тоненької Лозини
І так їй раз сказав:
— Яка химерна ти, нікчемная Лозина!
Твій батько Верболіз здурів:
Неначе ти йому не рідная дитина —
На сміх тебе тут посадив.
Захоче вітер буйний розходитись,
Як гайдамак у вражому селі,
Не знаєш ти, де з переляку дітись,
Кладеш поклони до землі;
А що ж як часом на долину
Сердита буря набіжить?
Рвоне тебе з корінням, як пір’їну,
Аж курява угору полетить.
От я — не ти… я — Дуб, се інше діло:
Не тільки вітру не боюсь —
Я з бурею змагаться буду сміло:
Нехай як хоче дме — не поклонюсь.-
І гордий Дуб від сміху захитався.
На се Лозина так осмілилась сказать:
— Поважний Дубе наш! Великий ти удався,
Нащо ж маленьких зневажать?
Не всім однакова судилась в світі доля:
Тому шуміть, тому поклони бить,-
На все, на все є божа воля,
Усім під богом треба жить…-
І добалакались… Надвечір лихо склалось:
Страшенна буря зразу заревла…
Дуб стрепенувсь, загув, аж листя розліталось,
Лозина бідненька на землю прилягла;
Грім гуркотів, огнями розсипався,
Неначе страшний суд настав…
Змагався довго Дуб, стогнав, не подавався,

А далі затріщав, зломився і — упав…
Пробігло лишенько, у степ загуркотіло,
І ясне сонечко долину освітило;
Лозиночка заплакана стоїть,
А Дуб поламаний лежить.

Хто величається і других зневажає,
Нехай про Дуба казочку читає,
На ум собі кладе,-
Наука в ліс не заведе.
1891.